

stanowił wyzwanie ze względu na konieczność uniknięcia rozbieżności między różnymi koncepcjami polityki i ich realizacją oraz ograniczenia nakładania się licznych środków wspierających [5, p.37].

Rozwój działalności innowacyjnej w sektorze usług determinowany jest przez wiele czynników o zróżnicowanym charakterze. Dostęp do infrastruktury wiedzy, zarówno sektora publicznego w postaci uniwersytetów czy instytutów badawczych, jak również prywatnego, stanowi dodatkowe źródło innowacji w usługach. Organizacje sektora publicznego, dzięki dostępowi do wiedzy i informacji oraz krajowych i międzynarodowych programów badawczych mogą pomagać firmom nie tylko w rozwiązywaniu problemów, ale również w uzyskiwaniu dotacji na cele rozwojowe. Postępujący proces serwicyzacji gospodarki wskazuje bowiem na konieczność opracowania polityki uwzględniającej specyfikę usług, co w istotny sposób może wpływać na innowacyjność tego sektora [1, p.162].

Literatura

1. Skórska A., Innowacyjność sektora usług w Polsce, Studia Ekonomiczne, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach, Nr 272 · 2016.
2. Strzelecki Z., Gospodarka regionalna i lokalna, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2008.
3. Świadek A., Wiśniewska J., Innowacje przyszłością rozwoju gospodarki Część 2, Wydawnictwo IVG, Szczecin 2013.
4. Węgrzyn G., Innowacje w sektorze a zmiany strukturalne w zatrudnieniu, Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Wrocław 2015.
5. <https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/2017-european-semester-country-report-poland-pl.pdf>

Тетяна ГОРОДЕЦЬКА

Тернопільський національний економічний університет, Україна

ЕКОЛОГІЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ, ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БІЗНЕСУ

Аспект проблематики екологічної соціальної відповідальності бізнесу кожного року набуває все більшої популярності та актуальності у світі. Пробудження інтересу до даної проблеми, насамперед, пов'язано з зростанням загрози екологічних та техногенних катастроф, до виникнення яких, певною мірою, спричиняються і підприємства, які ігнорують та не дотримуються правил екологічних аспектів соціальної

відповідальності. На сьогодні екологічна відповідальність бізнесу є безумовним елементом корпоративної соціальної відповідальності, і, саме цей напрям є базовим та визначальним при формуванні концепції соціальної відповідальності.

Загальну концепцію екологічної відповідальності розділяють на два компоненти: корпоративну та індивідуальну. Саме корпоративна екологічна відповідальність нагадує усім організаціям про необхідність існування у їх функціонуванні відповідальності за стан довкілля.

Екологічну відповідальність бізнесу трактують як діяльність, яка приносить користь навколишньому середовищу або направлена на зменшення негативного впливу бізнесу на нього. Сьогодні екологічна відповідальність повинна виходити за рамки лише дотримання законодавства і має включати в себе свідоме розуміння підприємцями важливості даного питання і добровільне проведення соціальної роботи, яка матиме на меті поліпшення стану навколишнього середовища, а також вирішення та запобігання виникнення глобальних екологічних загроз. Таким чином, екологічно відповідальне підприємство має створювати такі умови діяльності, щоб ніяким чином не призвести до погіршення та загострення проблем якості навколишнього середовища і не нанести збитків працівникам, споживачам та економіці країни у цілому.

На сьогоднішній день компанії, які прагнуть до сталого розвитку і хочуть мати позитивну репутацію на ринку та великий попит серед споживачів, зобов'язані впроваджувати у свою діяльність екологічно відповідальну поведінку та враховувати вплив підприємства на довкілля. На жаль, деякі бізнес-структури і зараз розглядають екологічну відповідальність лише як додаткові витрати коштів та часу, але необхідно розуміти, що розвиток даного напрямку приносить організації не лише соціальний ефект у вигляді покращення екологічного стану планети, зменшення негативного впливу на навколишнє оточення, зміцнення здоров'я населення, а і ряд економічних конкурентних переваг, таких як унікальність концепції, транспарентне співробітництво, хороший імідж та репутація, прозорість ведення бізнесу, збільшення вартості бренду тощо.

На шляху успішної реалізації підприємствами програм з екологічної відповідальності часто виникають різного роду внутрішні та зовнішні загрози та ризики. Для того щоб бути екологічно безпечним підприємством, воно зобов'язане постійно боротися з даними загрозами, саме для цього створюється індивідуальний механізм

природозберігаючої діяльності, який враховує усі необхідні аспекти роботи підприємства. Проте, у ході наукових досліджень, було визначено декілька загальних основних елементів екологічної корпоративної відповідальності[1, с. 36]:

- впровадження корпоративної екологічної відповідальності;
- регулярне проведення екологічного аудиту;
- пропаганда екологічної відповідальності серед працівників;
- вибір екологічних партнерів та постачальників сировини і матеріалів;
- виробництво екологічно чистих товарів.

Отже, до невід'ємних складових корпоративної соціальної відповідальності належить охорона і захист навколишнього середовища, розумне використання природних джерел та ресурсів, створення необхідних умов екологічної безпеки організації та інше.

Визначальна роль щодо підвищення мотивації організацій обумовлюється державному регулюванню. Якщо в економічній системі добре налагоджена законодавство - усі підприємства сумлінно будуть його дотримуватися, і в кінцевому результаті держава має змогу отримати повагу та міжнародне визнання, підвищення рівня економіки, налагоджену співпрацю з іноземними успішними компаніями. Тому на шляху до сталого розвитку економіки та країни у цілому, екологічна відповідальність повинна бути не лише добровільними заходами з боку організацій, а такими, які підтримуються та стимулюються державною владою.

На жаль, нинішні показники екологічної відповідальності бізнесу в Україні ще досить низькі, порівняно з показниками європейських країн, тому необхідно і надалі досліджувати та вдосконалювати систему корпоративної екологічної відповідальності для того аби запобігти негативного впливу підприємницької діяльності на навколишнє середовище та водночас підвищити рівень активізації взаємодії секторів економіки України.

Бібліографія

1. Грішнова О. А. Екологічний вектор соціальної відповідальності / О. А. Грішова, В. П. Думанська. – Київ, 2011. – С. 32 – 38.